

Sygn. akt I UK 259/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o emeryturę pomostową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 25 lutego 2014 r. Zarzucono naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. oraz załącznik nr 2 pkt 14 do ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazano na potrzebę wykładni „załącznika nr 2 pkt. 14 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, który to zapis ze względu na brak ustawowej definicji pojęcia bezpośredniego udziału w procesie technicznym utrudnia określenie, czy dany pracownik uczestniczył bezpośrednio w tym procesie w sytuacji, gdy proces techniczny składa się z licznych etapów, za które odpowiedzialne są różne osoby, zasadne jest określenie podstawowych kryteriów, jakimi można by się posługiwać, ustalając, czy pracownik uczestniczy bezpośrednio w procesie technicznym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudence (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu, poprzez dokonywanie zwykłej, przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie prawa (przykładowo postanowienie SN z 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887).

Zwykła wykładnia prawa nie jest więc podstawą (przesłanką) uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 4 marca 2008 r., III UK 102/07, LEX nr 459295).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na powtórzeniu treści przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c., lecz konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przypisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów, czego w skardze w ogóle nie uczyniono (postanowienie SN z 5 lipca 2007 r., III UK 32/07, LEX nr 898727).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.